

GENERALITAT DE CATALUNYA

La Meri

Rebem, el dia 14 d'aquest mes el butlletí de funció pública número 58 i trobem un article titulat: "La secretària d'Administració i Funció Pública, Meritxell Masó, **defensa al Parlament la recuperació dels drets laborals dels empleats públics**".

Ves per on als empleats públics ens ha sortit un advocat que postula pels nostres interessos. I no pas qualsevol, no. El nostre advocat és precisament aquella persona amb poder suficient per a materialitzar la majoria d'aquells interessos que diu defensar.

Engrescats amb la qüestió i tot esfregassant-nos les mans amb aquest nou paladí que ens ha sortit, l'Scaramoche del segle XXI, el Zorro de la Plaça Catalunya, comencem, voluntariosos nosaltres, a llegir.

Aquesta no és

És aquesta

Ens diu aquesta senyora, Meritxell és el seu nom, com la patrona d'Andorra, on ja estem pensant a organitzar-hi una peregrinació de reconeixement, ens diu dèiem, **que la voluntat del Govern català és restablir les condicions de treball dels empleats públics prèvies a 2010** (toma ja, per si

no havia quedat clar). Bon començament, la música de Richard Strauss, “Així parlà Zaratustra”, ja comença a sonar als nostres oïdes. El cor ens batega a 100 i les cames ens tremolen d’emoció.

Continua assegurant la Meritxell, que ja la veiem com quelcom nostre, que “Hi ha tot un conjunt de drets que s’han recuperat i **molts altres en procés de recuperació**”. Ens quedem una mica parats. Mirem a dreta i esquerra, sense saber ben bé perquè. Probablement moviments reflexes que rememoren algun ritus pagà, ara ja oblidat, que els nostres avantpassats ens han llegat per via genètica. Ens palpem les butxaques, mirem el nostre compte a La Caixa, repassem la nòmina, entrem a l’ATRI. Res de res. No ho haurem entès bé. Continuem llegint.

Dins del capítol de drets recuperats assegura que ja el 2015 (sembla com si fos ahir) es va deixar sense efecte la reducció de jornada per als interins. En realitat però no és que es deixés sense efecte sinó que la durada prevista de la reducció era per tres anys. De fet, el que varen fer els del Govern (quan ja la Meritxell ocupava l’actual càrrec –gener de 2013–), és allargar-la més enllà del que al 2012 s’havia previst. No ens desanimem però, és allò del vas mig ple o mig buit. La noia és optimista de mena i ja se sap que passa amb els optimistes. Especialment quan prenen alguna copa. Li recordem des d’aquí allò que diuen els argentins: “Si tomaste, no manejes”.

Diu també que es va recuperar la paga extraordinària per a tots els servidors públics. Tanmateix, irritants, quan no recalitrants, com som, deseguida comencem a buscar-li tres peus al gat. Que nosaltres sapiguem, les pagues extraordinàries mai han estat eliminades, entre altres coses perquè les reconeix una norma estatal bàsica (l’ebep) sobre la Generalitat no hi té més competències que limitar-se a la seva aplicació. Ens varen arrabassar les pagues de 2012, 2013 i 2014 (per no parlar-ne d’altres). Sobre les següents no hi va haver actuació i per tant, seguiren el seu curs legal habitual. Això no és recuperar. En tot cas és deixar de retallar. Marejar la perdiu, això és el que feu, deu pensar la Meritxell. En la mateixa línia es podria dir que hem recuperat, Oh gracies Meritxell!, les pagues ordinàries, les de tots els mesos, ja que el Govern podria haver decidit retallar-les també. Oh, mil gràcies per no retallar-les Govern! Hem recuperat les pagues ordinàries, proclameu-ho als quatre vents!! Que en són de bons els pares escolapis!!

No ens desanimem però, la “Meri” –i és que ja li estem agafant “carinyo”- abans de començar a lloar les virtuts de tot el que pensa fer per nosaltres, ens predisposa un estat anímic constructiu i joiós per tal d’induir-nos, en un èxtasi final, un esclat d’indescriptible satisfacció. I és que ella sí que en sap de com menar-nos als empleats públics. Ella.... és així!

Una altra gran conquesta que ens explica (mereixedora si més no d’un monòlit a la Plaça de les Glories Catalanes) és que el 2015 es va aprovar una oferta d’ocupació pública, cosa que ens sona a l’efecte que produïm sobre els altres quan els hi expliquem que ens hem comprat unes calces noves de trinca. Però ella és així, qualsevol cosa li fa il·lusió. No volem pas ser nosaltres però els que trenquem tan bonic estat anímic. Frisem per passar al següent paràgraf, a veure si entrem en matèria.

Continuant dins del capítol de grans conquestes, i mentre salivem a l’espera d’entrar en el capítol dels drets que “estan en procés de recuperació”, la Meri, ja sense cometes doncs és com de casa, ens diu que s’ha retornat un 45% de la paga extraordinària. El que passa però és que la quantitat retornada ho ha estat per normativa estatal, ja que al setembre del 2015 va sortir una norma estatal que així ho establí. De fet l’Estat ja fa temps que ho ha retornat tot al igual que la resta de CCAA. A diferència de la Generalitat que no ens acabarà de retornar la paga de 2012 fins el 2018 (que son 6 anys, com qui diu dos miserables triennis). Feia lleig això de ser l’ovella negra. Més que d’una voluntat de compensar més aviat es pot parlar d’una obligació sobrevinguda de retornar.

Fer-se el ronso li va bé a la Meri, que així, mentre dilata la devolució, genera amb els nostres diners uns interessos, uns calerons, per tapar altres forats (el del Palau per exemple).

Parla també aquesta noia d'una pujada de l'1%. Res de l'altre mon. La pujada del personal de l'Administració sempre ha estat la que han previst els Pressupostos de l'Estat. Absolutament totes les Administracions del país varen aplicar aquesta pujada. Un cop més una obligació sobrevinguda i no pas una voluntat de desgreuge per als empleats de la Generalitat. Però mira, son també uns calerons, que la "Chene" ens posa a la nòmina, t'ho miris com t'ho miris.

I és que la Meri no és d'aquells que mosseguen la ma que els hi dona de menjar. De fet, més endavant, per parlar de la pujada del 2017 diu que "aplicaran la pujada màxima que permeti la normativa estatal" (toma ja, la "màxima", ni més ni menys! I és que la Meri "no se anda con chiquitas"). Donem gràcies doncs per aplicar-nos el que s'aplica a tots els altres llocs. "Gracias a la Meri, que me ha dado tanto..." que diria Joan Baez.

Parla també de la recuperació dels dies d'assumptes personals, però resulta que això va venir via Montorete, que li devia interessar per que els del CSIF el votessin. Les vacances i els dies d'antiguitat varen també venir amb el Reial Decret-Llei 10/2015, d'11 de setembre (una data tan nostra). I pel qualificatiu de Reial, ja podeu saber de qui ve la "dàdiva".

Encara i així la Meri va tardar gairebé un any a aplicar-nos el que immediatament va ser aplicat a la resta d'Administracions del país. Varem perdre, per tant, el plus de dies d'assumptes personals i vacances de 2016. A Catalunya, sempre pioners, varem ser els únics.

La Meri, en la seva tertulia-monòleg ("quien habla solo espera hablar a Dios un día" que deia Machado) "reitera el compromís del Govern de **continuar negociant** (i és que La Meri és una màquina de negociar. A la que et despistes, ja t'ha fotut una negociació –no pregunteu per on—) amb les organitzacions sindicals la recuperació progressiva de la resta de condicions i recorda que moltes de les mesures adoptades ho van ser de caràcter obligatori, imposades per l'Estat espanyol (són més dolents que la tinya)... com ara "la reducció de dies d'assumptes personals i vacances i dels premis per antiguitat..." (sona ara la cantata Carmina Burana, de Carl Orff, la Meri se supera a ella mateixa).

Tanmateix, la memòria no ens falla. Només cal mirar les dates de les lleis de retallada per saber qui va ser el primer a dur-les a terme. La de la Generalitat és del mes de març de 2012 (Llei 5/2012, de 5 de març), la de l'Estat és del mes de juliol (Decret-Llei 20/2012, de 13 de juliol). Resulta clar, d'una simple comparació d'aquestes normes, que la Generalitat va inspirar la llei de retallades estatal i si en altres no hi va entrar va ser perquè no hi tenia competències.

I aquí acaba la Meri el seu discurs. Acabem de llegir i no trobem per enlloc aquell "procés de recuperació de drets" que esmentava al principi.

De fet, gairebé es pot dir que no ha complert res de la resolució 7/IX del Parlament tantes vegades recordada per nosaltres (el Califa pot si cal refregar-se l'engonal i passar-se pels "dellonsis" totes les lleis del país"). I és que fins i tot el retorn de la paga de 2012, retornada a tot el territori espanyol com ja hem dit, aquí, i suposant que la Meri compleixi, no s'acabarà de percebre fins el 2018. De les pagues de 2013 i 2014 no en vol ni parlar (van existir, o potser és un enganys dels sentits?).

Meri, on és el procés de recuperació de drets? Meri que ens promets coses que no copleixes. Meri, perquè ens tractes així? Què t'hem fet. És que no som persones?

Si ens punxen, és que potser no sagnem?
Si ens fan pessigolles, és que potser no riem?
Si ens emmetzinen, es que potser no morim?

Hem acabat la lectura i de tot allò que al principi prometia la Meri res de res. Sona ara la música d'Albinoni, Adagio. Que s'ha fet de les seves promeses? Què s'ha fet d'aquella Arcadia que al començament ens prometia? "Miré los muros de la patria mia, si un tiempo fuertes ya desmoronados...".

I al final, el desencís, el cor ferit, el desafecte...

I mentre la Meri s'esvaeix dels nostres pensaments, llunyana se sent una melodia...:

Ya no te puedo querer
Mi cariño se acabó
Tus caricias de papel
El viento se las llevó